

အလှူဘက်တော်းတင်

ဒီရိုင်း - ယခုရိုင်း

ကွင်းပိုင်နှမ မမဲဝါ

ကွင်းပိုင်နှမ မမဲဝါ

ခုတလော ကျုပ် အိပ်ရာထတာ နောက်ကျတယ်ဗျ။ တန်ခူး ကဆုန်
ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပါပဲဗျာ။ သင်္ကြန်ပြီးကတည်းက
တစ်နေ့တခြား ပူလာလိုက်တာ ကဆုန်လထဲလည်း ရောက်ရော နေ့ရော
ညရော ပူတော့တာပါပဲဗျာ။

တစ်ညလုံး ချွေးတွေထွက်လို့ ဘယ်မှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်ပျော်မှာ တုံးဗျာ။ အိပ်ရာထဲမယ် ဟိုဘက်လိုမ့်၊ ဒီဘက်လိုမ့်နဲ့ မနက်
လင်းအားကြီးလောက် ရောက်မှ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော် တော့တာ
ဗျ။ ဒီတော့လည်း အိပ်ရာက စောစော မထနိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ ကိုကြီးတာတေ"

ကျုပ်ကိုခေါ်တဲ့ အသံကို သဲ့သဲ့တော့ ကြားသားဗျ။ မျက်လုံးက ဖွင့်ကို
မရတာမျိုး။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ထစမ်း၊ ထစမ်း၊ ဝိုင်းဝကနေ နင့်ကို ခေါ်နေတာဟဲ့"

အမေ နှိုးတော့မှ ပဲ ကျုပ် ကြည်ကြည်လင်လင် နိုးသွားတာဗျ။ ကျုပ်
လည်း အိပ်မှုနံ့စုံမွှားနဲ့ ထကြည့်လိုက်တယ်။ ဟာ ကျောက်ခဲ ဝိုင်းထဲမဝ
င်ဘဲ ဝိုင်းဝကနေ အော်ခေါ်နေတာဗျ။

"ကျောက်ခဲ လာလေ၊ ဘာလို့ ဝင်မလာဘဲ အော်ခေါ်နေတာတုံး"

ကျုပ် အော်လိုက်တော့မှ ကျောက်ခဲက ဝိုင်းထဲကို ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ပြီး ဝင်လာတာဗျ။ အိမ်ပေါ်ကို တန်းတက်လာတာမျိုး။

"စိတ်စောနေလို့ ကိုကြီးတာတေရေ၊ ဝိုင်းဝကပဲ အော်ခေါ်နေတာမျိုး"

"အောင်မာ ကျောက်ခဲရာ၊ မင်းမှာ ဘာတွေများ စိတ်စောစရာတွေ ရှိ

နေလို့ တုံးကွ"

ကျောက်ခဲက ထိုင်တောင် မထိုင်ဘူးဗျ။ မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့ တန်း ပြောတာဗျ။

"ကိုကြီးတာတေတို့ သမုန်းတောယာထဲမှာ ခြေရာကြီး အကြီးကြီး တွေ တွေ့လို့ တဲ့ ဗျ"

"ဟေ... ငါတို့ ယာထဲမှာ ဟုတ်လား၊ ခြေရာက ဘယ်လောက်ကြီးလို့ တုံး"

"ဘိုးစံကွန့် ပြောတာဗျ။ သူတို့ က ပဲတီစိမ်းတွေ၊ မတ်ပဲတွေ စိုက် ထားတော့ ပဲခင်းသွားတာလေဗျာ။ သမုန်းတောယာကို သူတို့ က ဖြတ် သွားနေကြလေ။ အဲဒီမှာ ခြေရာကြီးတွေ တွေ့လို့ ဆိုပြီး ပြန်လာကြတာ၊ ရွာထဲမှာ ဘိုးစံကွန့်က ဒီအကြောင်းကို ပြောပြနေတာ ကြားလို့ ၊ ကျုပ် က လာပြောတာဗျ။ ကဲ... ကိုကြီးတာတေ မျက်နှာမြန်မြန်သစ်ဗျာ၊ သမုန်းတောယာကို မြန်မြန် သွားကြည့်ရအောင်"

ကျောက်ခဲနဲ့ ကျုပ် ယာထဲကို ရောက်တော့ ဘိုးစံကွန့် ပြောတဲ့ ခြေရာ ကြီးတွေကို လိုက်ရှာကြတယ်။ ကျောက်ခဲက တစ်ဖက်၊ ကျုပ်ကတစ်ဖ က် လူခွဲပြီး ရှာတာဗျ။

သမုန်းပင်တွေ ခြောက်ပင်၊ ခုနစ်ပင် ပြုံပေါက်နေတဲ့ ယာကွက်မို့လို့ သမုန်းတောယာလို့ ခေါ်နေကြတာဗျ။

"ဟာ ... တွေ့ပြီဗျို့ ကိုကြီးတာတေရေ၊ ဟောဒီမှာ ဗျို့ အကြီးကြီး တွေပဲဗျ"

ကျုပ်က ကျောက်ခဲဆီကို ပြေးသွားပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဟုတ်ပု ဗျာ၊ နည်းတဲ့ ခြေရာကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး ဗျာ၊ စကောတစ်ချပ်စာလောက်

ရှိမယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အဝိုင်း မဟုတ်ဘူး ၊ လူခြေရာလိုပုံဗျ၊ ခြေချောင်းရာတွေပါ ပါတယ်။ ခြေချောင်းရာကလည်း ငါးချောင်းပဲ။ ခြေမနေရာကလည်း အကြီးကြီးဗျ။ အုန်းမှုတ်ခွက် တစ်ခွက်စာလောက် ရှိတယ်။

ပြီးတော့ ခြေရာက မြေကြီးပေါ်မှာ ပါးပါးလေးပဲ ထင်နေတာဗျ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ခြေရာကြီးဆိုရင် အကောင်ကလည်း အကြီးကြီး ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ မြေကြီးထဲမှာ ခြေရာက နက်နက်ကြီး ထင်နေရမှာ ပေါ့။ အခု အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သဲမြေပေါ်မှာ ပါးပါးလေးပဲ ထင်နေတာ။

ကျုပ် လိုက်ပြီး ရေကြည့်တယ်။ တစ်ခု၊ နှစ်ခု၊ သုံးခု၊ လေးခု အားလုံး ဆယ့်လေးခု။ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်တော့ ခြေရာက ဘယ်ခြေရာ၊ ညာခြေရာစုံဗျ။ ခြေရာ ဆယ့်လေးခုဆိုတော့ ခြေလှမ်းခုနစ်လှမ်း လှမ်းထားတာဗျ။ ခြေရာတစ်ခုနဲ့ တစ်ခုကြား အကွာအဝေးကို ကျုပ် ခန့်မှန်းကြည့်တော့ လက်တံတစ်လံလောက် ခြားတယ်ဗျ။ ဒါဆိုရင် ဒီခြေရာပိုင်ရှင်ဟာ နည်းတဲ့ အရပ် ကြီးမှ မဟုတ်တာဗျာ။ ကျုပ်က ဒီအကြောင်း ပြောပြတော့ ကျောက်ခဲဆိုတာ ကြောက်သွားပြီး မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တာမျိုး။ ကျောက်ခဲကိုသာ ပြောရတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လည်း ကြောက်တာပဲဗျ။ စောစောကတည်းက ကြက်သီးတွေ နှစ်ခါလောက် ထသွားပြီးသားဗျ။

ဟော ကျုပ်တို့ ရွာထဲကလူတွေ ထွက်လာကြပြီဗျို့။ ဒီသတင်းက ကျုပ်တို့ ရွာထဲမယ် ပြန်သွားပြီ ထင်တယ်။ ဘိုးစံကွန်ကလည်း တွေ့သမျှလူကို အကုန် လျှောက်ပြောနေတာလေဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ကျောက်ခဲလည်း ခြေရာကြည့်ဖို့ ထွက်လာတဲ့ လူတွေနဲ့ မတွေ့အောင် ဘိုးညီလေး ထန်းတောဘက်ကပတ်ပြီး ရွာကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

ဧရာမခြေရာကြီးတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်က ခြေလှမ်းခုနစ်လှမ်း လှမ်းပြီး ပျော

က်သွားပုံရတယ်ဗျ။ နောက်ထပ် ခြေရာမကျန်ခဲ့တော့ဘူး။

ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းသားတွေ အတွက်ကတော့ ဒီနေ့ဟာ ‘ခြေရာ
နေ့’ ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟိုနားစုစု၊ ဒီနားစုစုနဲ့ တစ်နေ့လုံး ဒီခြေ
ရာအကြောင်းတွေပဲ ပြောနေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ရွာထဲက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကလည်း သူတို့ ဘဝမှာ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူး
တဲ့ ခြေရာတွေအကြောင်း ပြောကြတော့တာပေါ့ဗျာ။

တချို့ကလည်း ဒါကို ဘီလူးခြေရာလို့ ပြောကြတယ်။ ရွာနီးတစ်ဝိုက်
ညဘက် မသွားဖို့ မလာဖို့ ပြောတဲ့ လူကပြော၊ နေဝင်ရင်
ရွာပြင်မထွက်ကြနဲ့ ရွာနားကို ဘီလူးကပ်တယ်လို့ ဆိုသူကဆို။ ညဘက်
ကို ကလေးငယ်လေးတွေ သိပ်မငိုအောင် အမေတွေက ဂရုစိုက်ဖို့ ပြော
တဲ့ လူကပြော။

တချို့လူကြီးတွေ ကျတော့လည်း ဒါဟာ မြေဘုတ်ဘီလူး ခြေရာလို့
ပြောကြတယ်။ ညရောက်ရင် ဝိုင်းဝက မြေကြီးပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်
ငါးတိုင်စိုက်ပြီး ထွန်းဖို့ ပြောကြတယ်။

ဒီတော့မှ ကျုပ်လည်း ခြေရာဆိုတာ လူတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အရာတ
စ်ခုပဲဆိုတာ သိရတော့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘနဲ့ အမေက
ကျုပ်ကို ဆီးမေးရောဗျ။

"ဟဲ့ တာတေ၊ ခြေရာကြီးတွေဆိုတာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် အမေ"

"ခြေရာက တော်တော်ကြီးလား လူလေး"

အဘကလည်း မေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်က ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်တယ်။

"ဘယ်လောက်တောင် ကြီးလို့ တုံး"

"စကောချပ်ကြီးလောက် ရှိတယ် အဘရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စကောလို အဝိုင်း တော့ မဟုတ်ဘူး၊ လူခြေရာဗျ"

"ကျုပ် ရေကြည့်တာ အားလုံး ဆယ့်လေးခုရှိတယ်။ ခြေလှမ်း ခုနစ် လှမ်း လှမ်းထားတဲ့ အရာဗျ။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကို ကျုပ်တိုင်းကြည့်တာ လူကြီးလက်တံ တစ်လံလောက် ရှိတယ်"

"အို... မနည်းပါလား၊ ခြေလှမ်း ဒီလောက်ကျဲရင် အကောင် တော် တော်ကြီးလို့ ပေါ့ကွ"

"ဟုတ်တယ် အဘရ၊ ဒါပေမဲ့ အကောင်သာ ကြီးတာဗျ၊ ခြေရာက မြေကြီးထဲကို နက်မဝင်ဘူး၊ သဲပေါ်မှာ ဖွဖွလေးပဲ ထင်နေတာ"

"ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် အကောင်ကြီးပေမယ့် ပေါ့ပေါ့လေးမို့ လို့ ပေါ့ လူလေးရ"

"ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဟုတ်တယ်"

"အို... ဘယ့်နှယ်ဟာတုံး၊ ရွာထဲက ကောင်တွေကတော့ ဒါဘီလူးခြေ ရာပဲဆိုပြီး ရွာထဲကို ဘီလူးမဝင်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ ပြောကြ ဆိုကြ လုပ်နေတယ်ကွ"

"အဘ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေကတော့ ဒီလို ထူးထူး ဆန်းဆန်း အကြောင်းလေးတွေဆိုရင် လွှတ်စိတ်ဝင်စားကြတာဗျ။ ပြီးရင်လည်း ဘယ်လိုကြောက်ရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ တွေးနေကြတာ"

"အေးပေါ့ လူလေးရယ်၊ တောသူ တောင်သားတွေကိုကွယ်၊ ဘာမဆို ယုံလွယ်ကြတာကလားကွဲ့"

ကျုပ်လည်း ခုံတန်းလျားလေးပေါ်ထိုင်ပြီး နဂါးဆေးပေါ့လိပ်ကလေးကို မီးညှိပြီး ဖွာနေလိုက်တယ်။

အဘလည်း သူ့အတွေးနဲ့ သူ ငြိမ်နေတယ်ဗျ။ အမေကတော့ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားလေရဲ့ ။ ကျုပ်လည်း အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဆိုတာကို ကျုပ် မမှန်းဆနိုင်ဘူးဗျ။

ထမင်းစားပြီးချိန်လောက်ကျတော့ ကျောက်ခဲ ကျုပ်ဆီကို တစ်ခေါက် ထပ်လာတယ်။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီး အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်ပြီး အကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတယ်။

ကျောက်ခဲက ကျုပ်တို့ ယာထဲမှာ တွေ့တဲ့ ခြေရာကြီးတွေ အကြောင်း ရွာထဲမှာ ပြောကြ ဆိုကြတာတွေကို လိုက်နားထောင်ပြီး ကျုပ်ဆီကို သတင်းတွေ သယ်လာတာဗျ။ ညနေသာ စောင်းသွားတယ်။ ဒီခြေရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူးဗျ။ ကျောက်ခဲလည်း အိမ်ပြန်သွားတယ်ဗျ။

ညနေစောင်းတော့ သူကြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်းတွေက တစ်ဝိုင်းဝင် တစ်ဝိုင်းထွက် လိုက်ပြောကြတယ်။ ခြောက်နာရီထိုးတာနဲ့ ရွာတံခါးပိတ်မယ့်အကြောင်း၊ အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ ညဘက် ရွာထဲကို မသွားမလာဖို့ ၊ အိမ်တံခါးကို စောစောပိတ်ပြီး မိသားစုတွေ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း နေကြဖို့ ၊ အကြောင်းရှိရင် အိမ်တိုင်းမှာ ရှိတဲ့ အချက်ပေး ကုလားတက်တွေ ခေါက်ဖို့ ပေါ့ဗျာ။

မနက်က ကျုပ်တို့ ယာထဲမှာ တွေ့တဲ့ ခြေရာကြီးတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေတော့ လန့်သွားတာ အမှန်ပဲဗျ။

အဲဒီည ကျုပ် အိပ်ရာမဝင်ခင် မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲအရုပ် ကလေးကို ကိုင်ပြီး မဖဲဝါကို မေးတယ်။ ပြီး အရုပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်မှာ

ထားပြီး အိပ်လိုက်တယ်။

အေးစိမ့်နေတဲ့ လေတွေ တိုက်နေတာဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာ လည်း မှောင်မည်းနေတယ်။ ကျုပ်ရောက်နေတာ သီချိုင်းကုန်းကြီးဗျ။ သီချိုင်းကုန်းမှ သေးသေး မဟုတ်ဘူး ၊ အကြီးကြီးဗျာ။ ရွာသီချိုင်း ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူးဗျ။ မြို့တစ်မြို့ရဲ့ သီချိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အုတ်ဂူတွေက ဒီခေတ်အုတ်ဂူ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ရှေးခေတ်ပုံစံ အုတ်ဂူတွေဗျို့။

ကျုပ်လည်း လရောင်ဝိုးတဝါးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဂူတွေကို လျှောက်ကြည့်နေမိတယ်။ ကျုပ်သွားရင်းနဲ့ ကျုပ်ရှေ့တည့်တည့်က ဂူကြီးတစ်လုံးကို သေသေချာချာ ကြည့်နေမိတာဗျ။

ဒီအုတ်ဂူကြီးကို ကျုပ် မြင်ဖူးပါတယ်။ ဂူက အကြီးကြီးဗျ။ အပေါ်မှာ ပြာသာဒ်ပုံစံလုပ်ထားတဲ့ အင်္ဂတေ ပန်းတမော့ လက်ရာတွေနဲ့ ဗျ။ ပြာသာဒ်ကြီးကလည်း အမြင့်ကြီးပါဗျာ။ အိမ်ခပ်သေးသေး တစ်လုံးလောက်ကို ရှိတာဗျ။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဂူတစ်လုံးစီ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီဂူနှစ်လုံးကလည်း အကြီးကြီးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြာသာဒ်တွေတော့ မပါဘူး။

ကျုပ် အဲဒီရှေးဟောင်းဂူကြီး သုံးလုံးကို မြင်ဖူးသလို ရှိတာနဲ့ ရပ်ပြီး ကြည့်နေတာဗျို့။ ဪ... သိပြီဗျို့၊ ကျုပ် သိပြီ၊ ဒါ မီးလောင်ကုန်း သီချိုင်းနောက်ဘက် ကုက္ကိုတောထဲက ဂူဟောင်း ကြီးတွေပဲဗျ။ ချုံတွေအုပ်နေလို့ ဂူတွေကို မြင်တောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ကျုပ်ကသာ နေရာတကာ လိုက်ပြီး စပ်စုတဲ့ ကောင်မို့လို့ ဒီဂူတွေကို မှတ်မိနေတာဗျို့။

ကျုပ် မဖဲဝါကို လိုက်ရှာလိုက်တယ်။ မတွေ့ဘူးဗျ။ ခါတိုင်းဆိုရင် ကျုပ် မဖဲဝါကို တွေ့နေကျဗျ။ အခု သီချိုင်းဟောင်းကြီးကိုပဲ မြင်တယ်၊ မဖဲဝါကို မမြင်ဘူး။

ဟာ... မီးလုံးကြီးဗျို့။ မီးလုံးကြီးတစ်လုံး ပြာသာဒ်ဂူကြီးထဲက ထွက်

လာတာ၊ ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားတယ်။

"အောင်မာ သရဲမက ငါ့အလစ်မှာ မီးလုံးတွေ ဘာတွေ လွှတ်နေပါလား၊ ကဲဟာ ကဲဟာ၊ နှင့်လိုသရဲမကို ဘယ်သူက လာပြီး ကယ်မှာ မို့လို့ နင်က မီးလုံးလွှတ်ရတာတုံး၊ ကဲဟာ ကဲဟာ"

"အား... အား... အား"

ဟာ ကြိမ်းမောင်းတဲ့ အသံကြီးနဲ့ အော်သံကြီးဗျ။ အော်သံက မဖဲဝါအသံဗျ။ မဖဲဝါရဲ့ မချိမဆုံ ခံစားပြီး အော်တဲ့ အသံ။

ကျုပ်သိပြီ။ မဖဲဝါကို ရန်သူ ဖမ်းထားပြီဗျ။ ခက်တာက မဖဲဝါကိုရောသူ့ကို ဖမ်းထားတဲ့ ရန်သူကိုရော ကျုပ် မတွေ့ရဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ နေရာတော့ ကျုပ်သိပြီ၊ ဟောဒီ ရှေးဟောင်းဂူကြီး ထဲမှာ ပဲဗျ။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အိ၊ အိ၊ အိ"

ကျုပ် လန့်နိုးသွားတယ်။ ခွေးအူသံကြီး နားထဲဝင်လာလို့ နိုးသွားတာဗျ။ ကျုပ်နိုးသွားတော့ တွေးနေမိတာ၊ ဒီခွေးအူသံက အပြင်မှာ ကြားတာလား၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားတာလားလို့ ပေါ့ဗျာ။

"ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တာတော်၊ ဘာတွေများ ဖြစ်နေလို့ တုံး မသိဘူး ကိုဉာဏ်ရေ"

အမေနဲ့ အဘ စကားပြောသံ ကြားတော့မှ ခွေးအူသံကို အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားတာမဟုတ်ဘဲ အပြင်မှာ တကယ်ကြားမှန်း သိလိုက်ရတယ်။

ခဏနေတော့ အဘရဲ့ ဟောက်သံ ထွက်လာတယ်။ အမေလည်း တရှူးရှူးနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း မျက်စိတွေ လေးလာရောဗျ။

လေတွေ တပူပူ တိုက်နေတဲ့ အသံကို ကြားနေရတယ်။ ဘာမှ မြင်

ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ အသံပဲ ကြားရတာ။ အဲဒီလေတိုက်တဲ့ အသံထဲမှာ အသံတစ်ခုရောပြီး ပါလာတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ဆိုရင်တော့ ကြားစရာမရှိဘူး။ ကျုပ်က သေသေချာချာ နားထောင်လို့ သာ ကြားရတာ။

"တာတေ၊ ငါ့ကို ရန်သူဖမ်းထားတယ်၊ ရန်သူက ကဝေ တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က သိုက်ဆရာကဝေဟဲ့၊ ပြာသာဒ်ဂူဟောင်းကြီးထဲမှာ မြို့စားကြီး ဦးဒိဗ္ဗ မြှုပ်ထားတဲ့ ရွှေတွေ၊ ရတနာတွေရှိတယ်။ သင်္ချိုင်းသိုက်ကြီးမို့လို့ ငါစောင့်ရတာ။ အခု ရန်သူက ငါ့ကို ဖမ်းထားပြီး ညှဉ်းဆဲနေတယ်။ သိုက်ဖွင့်ပေးဖို့ ပြောနေတယ်။ ဒီလောက်လုံခြုံတဲ့ သိုက်ကို ဒီကဝေက ဘယ်က သိုက်စာရလို့ လာတူးတာတုံး မသိဘူး၊ ငါ့အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကြီးက ငါ့ကို အမြဲကြည့်နေတာ၊ အခု ငါပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတယ်။ နင့်ဆီမှာ ငါ့ကိုယ်ပွားအရုပ် ရှိနေတာကို နင်တို့ ရွာထဲမှာ ငါ့ကို ဖမ်းထားတယ်ထင်ပြီး နင်တို့ ရွာကို ငါ့အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကြီးက လာပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်။

နက်ဖြန် လကွယ်ညသန်းခေါင်မှာ ငါ့အစ်ကို နင်တို့ ရွာပြင်မှာ ရှိလိမ့်မယ်။ ငါ့ကိုယ်ပွားရုပ်ကိုပြပြီး ငါ့အစ်ကိုကို နင်ခေါ်လာခဲ့၊ ပြီးတော့ ပြာသာဒ်ဂူကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်။

ပြီးရင် ဆရာကြီးတွေ ပေးထားတဲ့ သိုက်ဖော်ဆေးလုံးနဲ့ ပြာသာဒ်ဂူကြီးကို ပေါက်လိုက်။ မြို့စားကြီးရဲ့ ဥစ္စာသိုက်ရော ငါရော ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့မှ သိုက်ဆရာ ကဝေကို နင်တို့ တွေ့ရလိမ့်မယ်

"

"ဟဲ့ တာတေ၊ မထသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ ကျောက်ခဲတောင် ရောက်လို့

"

ဒီတော့မှ ပဲ ကျုပ် နိုးသွားတာမျိုး။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုး

တောင်လင်းနေမှ ကိုး။ ကျောက်ခဲက အိမ်ရှေ့က တန်းလျား ခုံလေးမှာ တင်ပလွင်ခွေပြီး ထိုင်လို့ ဗျ။

"ဟာ ကျောက်ခဲ စောစောစီးစီးပါလားကွ၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးပြီထင်တယ်"

"ကိုကြီးတာတေရေ၊ တစ်ခုခုတောင် မကဘူး၊ နှစ်ခုခုဗျို့၊ နှစ်ခုခု"

"ဟေ... ပြောပါဦးကွ ကျောက်ခဲရ"

ကျုပ်က အိပ်ရာသိမ်းရင်း ကျောက်ခဲကို မေးလိုက်တယ်။

"မနေ့ကတွေ့တဲ့ ခြေရာကြီးတွေ၊ ဒီမနက် အများကြီးကို တွေ့တာဗျို့"

"

"ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ပြန်တာတုံးကွ"

"ဟာ ကိုကြီးတာတေကလည်း ကျုပ်တို့ ရွာကို ပတ်နေတာဗျ၊ ကြည့်ရတာ တစ်ညလုံး ပတ်နေတဲ့ ပုံဗျို့"

ကျုပ် ကျောက်ခဲနဲ့ ချက်ချင်းထလိုက်ပြီး ခြေရာကြီးတွေကို ကြည့်တယ်။

ဟာ... ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ နည်းတဲ့ ခြေရာကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့ ရွာကို တစ်ညလုံး ပတ်နေတာ သေချာတယ်ဗျ။

"ဟင်... ဟိုမှာ ခွေးနှစ်ကောင် သေနေပါလား ကျောက်ခဲရ"

"ဟုတ်တယ်ဗျ ကိုကြီးတာတေ၊ ရွာလယ်ပိုင်းက ကိုဘအုန်းကြီး ကိုင်ကြည့်တာတော့ အရိုးတွေ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးနေတယ်တဲ့ ဗျ၊ သူ့ကို ဟောင်လို့ ခြေထောက်နဲ့ ကန်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်ဗျ"

ဒါဟာ ဘယ်သူ့ခြေရာဆိုတာ ကျုပ်ကတော့ သိနေတာပေါ့ဗျာ။ ညက

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ကို မဖဲဝါ ပြောလိုက်တာပဲ။

မဖဲဝါကို ကျုပ်က အသံပဲ ကြားရတာ။ လေတိုးသံနဲ့ ရောပါလာတဲ့ အသံကို မနည်း နားထောင်ယူရတာ။ သူ့ရုပ်ကိုတောင် ပြလို့ မရဘူးဆို တော့ သူ့ကို ဖမ်းထားတဲ့ ရန်သူက တော် တော်ကို အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုံပဲဗျ။

သိုက်ဆရာဆိုတဲ့ ကဝေကောင်က သူ့ကိုယ်သူလည်း ရုပ်ဖျောက်ထား လို့ ရတယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မဖဲဝါက ‘သိုက်ဖော်ဆေး’ ပေါက်ခိုင်းတာ။ သိုက်ဖော်ဆေး ပေါက်လိုက်ရင် ဒီကဝေ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် ထားလို့ မရဘူးဗျ။

ဒီလိုကဝေမျိုး ကျုပ် တစ်ခါမှ ကို မကြားဖူးဘူးဗျို့။ သိုက်တူးတဲ့ ကဝေဆိုတာလည်း ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတာ။ ပြီးတော့ သူတူးတဲ့ သိုက်က ဘုရားသိုက်တွေ ဘာတွေတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ပုဂ္ဂလိကသိုက်ကို တူးတဲ့ လူဗျ။ အခု ဒီလူ မဖဲဝါကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကိုယ်ဖျောက်ထားတယ်။

မဖဲဝါကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတဲ့ သူ့အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကြီးက မဖဲဝါ ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေတယ်။ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ မဖဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲရုပ်ကလေးမှာ မဖဲဝါရဲ့ ဝိညာဉ် တွယ် နေတာဆိုတော့ ကွင်းပိုင်ကြီးက သူ့ညီမ မဖဲဝါကို ကျုပ်တို့ ရွာထဲမှာ ဖမ်းထားတယ်ထင်ပြီး ရွာကို ပတ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်ကတော့ သဘောပေါက်သွားပြီဗျို့။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှန်အတိုင်း မပြောရဲဘူးဗျ။

ရွာကလူတွေ တအားကြောက်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဆီမှာ မဖဲဝါအရုပ်ကလေး ရှိနေတာကို ရွာထဲမှာ သိတဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေဗျာ။ ဒီတော့ ကျုပ် ဒါကို ပြောလို့ မရဘူးဗျ။

လကွယ်ညတော့ ရောက်ပြီဗျို့။ ကျောက်ခဲဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း အကဲခတ်နေတာဗျ။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တစ်ခုခုလုပ်မယ် ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့ဗျာ။

"ကိုကြီးတာတေ၊ ဒီည တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ့်ပုံပဲ၊ ကိုကြီးတာတေ တစ်နေရာ သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို ခေါ်နော်၊ ကျုပ်လိုက်မယ်"

"မင်းမလိုက်နဲ့ ကျောက်ခဲ၊ အန္တရာယ် တော်တော်ရှိတယ်"

ကျောက်ခဲတစ်ယောက်တော့ မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ထပြန် သွားရောဗျို့။

မီးလောင်ကုန်းဆိုတာက ကျုပ်တို့ ရွာနဲ့ က ဘာဝေးတာ မှတ်လို့ ။ နာရီဝက်လျှောက်ရင် ရောက်တဲ့ ရွာပဲလေ။ ညသန်းခေါင် နီးလာတော့ အဘနဲ့ အမေနဲ့ က အိပ်နေကြပြီပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ် ဆိုတာလည်း အမေက ရိပ်မိပြီးသားဗျ။ ညနေကတည်းက ကျုပ်လည်း ဆေးလွယ်အိတ်ကို စစ်ဆေးခဲ့ရတာဗျ။

ကျုပ်က ဆရာ မဟုတ်ပေမဲ့ အရေးကြုံရင် သုံးဖို့ ဆေးတွေ၊ အင်းတွေ၊ ရုပ်တုတွေက ကျုပ်ဆေးလွယ်အိတ်မှာ အပြည့်ဗျ။ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမင်းအောင်၊ ဆရာနွဲ့ဖ၊ ဆရာအို၊ ဆရာညို၊ ဆရာကြီး ဘိုးပေတလူ၊ ဆရာကြီး ဘိုးလူပေတို့ ပေးထား အပ်ထားတဲ့ ဆေးဝါး၊ အင်း၊ ခြေမန်းကွင်းတွေက ကျုပ်မှာ စုံလို့ လေ။ အဟိန်းဂါထာတွေ၊ အနှိုးဂါထာတွေ ၊ မန္တန်တွေလည်း ကျုပ် တော်တော်များများ နှုတ်တက်ရခဲ့တာဗျ။

ကျုပ်လည်း မျက်ကွင်းဆေး ကွင်းထားလိုက်တယ်။ မန်ကျည်းပင် အောက်က ကွပ်ပျစ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရင်း နဂါးဆေးပေါ့

လိပ်ကလေး ဖွာနေလိုက်တယ်။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂုတ်၊ ဂုတ်"

ဟော ရွာတောင်ဘက်က ခွေးအူသံတွေရော၊ ခွေးဟောင်သံတွေရော ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်လည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးငြိမ်းလိုက်ပြီး ဆေးလွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဝိုင်းထဲကနေ ထွက်ချလာခဲ့တယ်ဗျ။

ရွာတောင်ဝိုင်းကို ရောက်တော့ ခွေးဟောင်သံတွေက ပိုပြီး ဆူညံလာတယ်ဗျို့။

"ဂုတ်၊ ဂုတ်၊ ဂုတ်၊ ဂူး၊ ဂူး"

ကျုပ်လည်း ဘာမှ တွေးမနေတော့ဘဲ တောင်ဘက်တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ရွာပြင်ထွက်လိုက်တယ်။

ယာခင်းတွေကိုဖြတ်ပြီး တိုက်လာတဲ့ လေအေးအေးလေးက ကျုပ်ကို ဖြတ်တိုက်သွားတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးပြီး လန်းဆန်းသွားရောဗျ။

"ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်"

ဟော ခြေသံကြီးဗျ။ ကျုပ်နောက်ဘက်က ကြားလိုက်ရတာ။ ကျုပ်ချာခနဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အောင်မယ်လေး ဧရာမ အကောင်ကြီးပါလားဗျ။

ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှာ မားမားကြီးရပ်ပြီး မျက်လုံးနီကြီးတွေနဲ့ ကျုပ်ကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေတာဗျ။ ရန်လိုတဲ့ အမူအရာတွေ မတွေ့ရဘူး။

ဪ... မဖဲဝါရဲ့ အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကြီးဆိုတာ ဒါပါလား။ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီးနဲ့ ဗျ။ အပေါ်ပိုင်းမှာ တော့ အဝတ်အစား မရှိဘူး။ ဆံပင်က ဖား

လျားကြီး ကျောကုန်းပေါ်လောက်အထိ ကျနေတယ်။

ခြေသလုံးကြီးတွေက ထန်းပင်လုံးလောက် ရှိတာဗျ။
လက်မောင်းကြီးတွေကလည်း ထန်းပင်အရင်းလောက်ကို ရှိတာ ဗျို့။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက နီရဲပြီး ပြူးထွက်နေလိုက်တာ။ ဟင်း သောက်ပန်းကန်ကြီးတွေ မှောက်ထားသလိုပါပဲဗျာ။

ကျုပ်က မဲဝါ မှာ တဲ့ အတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ကတ္တီပါအိတ်ထဲက မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး ကိုယ်ခွဲဝိညာဉ်ကို ပင့်လိုက်တယ်။

ကျုပ်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ မဲဝါအရုပ်ကလေးက ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ လှုပ်လာတယ်။ မဲဝါရဲ့ ကိုယ်ခွဲဝိညာဉ် ဝင်သွားပြီဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်ဗျ။

ကျုပ်က မဲဝါရဲ့ ကိုယ်တူကိုယ်ခွဲ အရုပ်ကလေးကို ကွင်းပိုင်ကြီးမြင်အောင် မြှောက်ပြလိုက်တယ်။ ကွင်းပိုင်ကြီးက ကျုပ်နဲ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ရပ်နေတာဗျ။

"ကွင်းပိုင်ကြီး ကျုပ်က မဲဝါရဲ့ မိတ်ဆွေ တာတေပါ၊ မဲဝါကို ကဝေတစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ်ထားတယ်ဗျ။ အဲဒီကဝေက မဲဝါ စောင့်ရတဲ့ မီးလောင်ကုန်းသီချိုင်းနောက်က ဂူဟောင်း ကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ မြို့စားသိုက်ကို တူးဖို့ မဲဝါကို ဖမ်းချုပ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာဗျ။"

မဲဝါက ကွင်းပိုင်ကြီးကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာ လိုက်တယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါ။

ပြောပြီးတာနဲ့ ကျုပ်က နောက်ကိုလှည့်ပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

"ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်"

ဟော ကျုပ်ပြောတာတွေကို ကွင်းပိုင်ကြီး နားလည်ပုံ ရတယ်ဗျ။ ကျုပ်

ပ်နောက်က ပါ လာပြီ။ သူ့ခြေသံကြီးတွေ ကြားနေရတာကိုက ကြောက်စရာကြီးပါဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် မဖဲဝါကို ကဝေဖမ်းပြီး နှိပ်စက်နေလို့ သာ ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ ကွင်းပိုင်ကြီးကို ကြောက်လိုက်တာမှ ကြက်သီးတွေ တဖျန်းဖျန်း ထလို့ ဗျို့။

"ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်၊ ဘုတ်"

ကျုပ်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လေ ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ ခြေသံကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် ကြားရလေပဲဗျ။

ကျုပ်တော့ နောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးဗျာ။ ဖြစ်ချင်ရာသာ ဖြစ်ပစေတော့လို့ တွေးထားလိုက်တယ်။

မီးလောင်ကုန်း သင်္ချိုင်းကိုရောက်တော့ သင်္ချိုင်းနောက်ဘက်က ကုက္ကိုတောကို ကျုပ် ဝင်ခဲ့တယ်။ မြို့စားရဲ့ ဂူဟောင်းကြီးနားကို ရောက်တော့ ကျုပ် ရပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နောက်က ခြေသံကြီးလည်း ရပ်သွားပြီဗျ။

"ဟဲ့ သရဲမ၊ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ နင့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာဖြစ်လို့ နင် ကာကွယ်နေရတာလဲ၊ နင့်ကို ငါ ဒီလောက် နှိပ်စက်တာတောင် နင် ခံနိုင်နေသေးတယ်။ ကဲ... အခု နောက်ဆုံး မေးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ငါ့ကို အပ်မလား မအပ်ဘူးလား၊ မအပ်ရင် ငါ နင့်ကို မီးလောင်တိုက် သွင်းတော့မယ်၊ နင်ဖွက်ထားတဲ့ မြို့စားရဲ့ သိုက်ကို အခု ဖော်လိုက်စမ်းဟေ့၊ ဖျန်း"

"အောင်မယ်လေး ပူလိုက်တာတော်"

မဖဲဝါရဲ့ မချိမဆုံ အော်လိုက်တဲ့ အသံကြီးဗျ။ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်တာဗျ။ ကျုပ်တောင် လန့်သွားတယ်။ နောက်ကို ကျုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကွင်းပိုင်ကြီးက လက်သီးကြီးတွေ ဆုပ်ထားပြီး အံကြီးကြိ

တံထားတယ်။ ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ လက်သီးကြီးတွေက တင်းတောင်းကြီး
တွေလောက် ရှိတာဗျ။ အံ့ကြိတ်လိုက်တော့မှ ကြယ်ရောင်အောက်မှာ အ
စွယ်ကြီးတွေ ဖွေးနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာဗျ။

သိုက်ဆရာကဝေရဲ့ ကြိမ်းမောင်းသံကြီးတွေ၊ မဖဲဝါရဲ့ မချီမဆုံအော်
သံ၊ ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ အစွယ်ဖွေးဖွေးနဲ့ ဒေါသမျက်နှာကြီးတွေကို တွေ့လို
က်ရတော့ ကျုပ်ဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မသွားအောင် မနည်းကို သတိထားနေ
ရတော့တာဗျို့။

ကျုပ်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ ‘သိုက်ဖော်’ဆေးလုံးကို ယူလိုက်တ
ယ်။ ဒီဆေးတော်က ဆရာဖိုး ပေးခဲ့တာဗျ။ ဆရာဖိုးဆိုတာ ‘ဘင်ဂျီဘ
စော’ဝတ္ထုမှာ ပါတဲ့ သိုက်ဆရာကြီးလေဗျ။ အင်မတန် အစွမ်းထက်သ
လောက် အင်မတန် တည်ကြည်ပြီး အင်မတန်မှ ကတိသစ္စာတည်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါဗျ။ ကျုပ်တို့ ရွာက ပျောက်သွားတဲ့ ဘင်ဂျီဘစောကြီးကို
သိုက်ထဲမှာ တွေ့လို့ ဆရာဖိုးနဲ့ ကျုပ် ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြတာလေဗျ။

ဒီဆေးလုံးကို ကတ္တီပါဘူးလေးနဲ့ ထည့်ထားတာဗျ။

"မောင်တာတေ၊ မင်း ကြည့်ကွဲ့၊ ဆေးတော်က တစ်လုံးတည်းပဲ၊ ဒါ
ပေမဲ့ မင်း ဘယ်နှခါပဲသုံးသုံး၊ သုံးပြီးတာနဲ့ ဒီကတ္တီပါ ဘူးထဲကို သူ့အလို
လို ပြန်ရောက်နေလိမ့်မယ်"

ဆရာဖိုး ကျုပ်ကို မှာ သွားတာဗျ။ ကျုပ်ဆေးတော်ကို ထုတ်ယူလိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးတော်နှိုးတဲ့ ဂါထာကို ကျုပ် ရွတ်လိုက်တယ်။ ကျူ
ပ်လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတဲ့ ‘သိုက်ဖော်’ဆေး တော်လုံးက ခုန်နေပြီဗျို့။

"ကဲကွာ"

မြို့စားမင်းရဲ့ ဂူဟောင်းကြီးကို ကျုပ်ဆေးလုံးနဲ့ ပစ်လိုက်ပြီဗျို့။

"ဝုန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း၊ ဖျန်း"

ဟာ မီးခိုးလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာတာမျိုး။ ဟာ မီးတွေ မီးတွေ၊ ဟာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ စက်တွေဗျ၊ စက်တွေ။ ဒါ ကဝေစက်တွေဗျ။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ နောက်ကို ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း ဆုတ်လိုက်တယ်။

ဟာ ကွင်းပိုင်ကြီး ပြေး လာပြီဗျို့။ အခိုးအငွေ့တွေ ပျောက်သွားတော့ ကဝေရဲ့ စက်ရောင်ကြီးက လင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဟော ... တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ။ ဟိုမှာ မဖဲဝါ၊ မဖဲဝါရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို စက်တွေလွှတ်ပြီး ကြိုးတုပ်သလို တုပ်ထားတာမျိုး။ မဖဲဝါက ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ ဒူးတုပ်လျက်ကြီးဗျ။ ကဝေက ဆေးကြိမ်လုံးကြီး ကိုင်လို့ ဗျ။ ဒီဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ မဖဲဝါကို ရိုက်ပြီး သိုက်ဖော်ခိုင်းနေတာဗျ။

ရုတ်တရက် အခိုးအငွေ့တွေထပြီး မြို့စားသိုက် ပေါ်လာတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဖြစ်သွားတာမျိုး။

"ကဲ ဘယ်လိုတုံး သရဲမ၊ နင် နောက်ဆုံးတော့ နင် စောင့်ရတဲ့ သိုက်ကို ဖော်လိုက်ရပြီမို့လား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား"

ကျုပ်ကြည့်လိုက်တော့ သော့ခတ်ထားတဲ့ ကြေးသေတ္တာတွေဗျ။ ရှေးဟောင်း သေတ္တာကြီးတွေမျိုး။ ဘယ်နှလုံးမှန်းတော့ မသိဘူး၊ တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ဆင့်ထားတာဗျ။

ကျုပ် သိုက်ဖော်ဆေးနဲ့ ပစ်လိုက်လို့ သိုက်ပေါ်လာတာကို ကဝေက မဖဲဝါ သူနှိပ်စက်တာကို မခံနိုင်လို့ သိုက်ဖော်ပေးလိုက် တယ်ထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေတာဗျ။

"ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း"

ကွင်းပိုင်ကြီးက သူ့ညီမကို မြင်လိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ ရှေ့ကို ပြေး

ထွက်ပြီး ကဝေကို ဖမ်းဖို့ လုပ်တာဗျ။ ကျုပ် သိလိုက်တယ်။ ကွင်းပိုင်ကြီး မှားသွားပြီ။ ဒီလောက် အစွမ်းထက်တဲ့ ကဝေကို သူ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ မသိဘူးဗျ။

မြို့စားသိုက်က ရတနာသေတ္တာတွေကို မြင်လိုက်ရလို့ ဝမ်းသာအား ရဖြစ်နေတဲ့ ကဝေက ရုတ်တရက်ကြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ ကွင်းပိုင်ကြီးကို မြင်လိုက်တော့ အံ့သြပြီး သူ့လက်ထဲက ဆေး ကြိမ်လုံးနဲ့ ယမ်းလိုက်တယ်။

ကွင်းပိုင်ကြီး တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ ရှေ့ကိုတိုးလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ ဒီ မှာ တင် ကဝေက သူ့ပါးစပ်ထဲက စိမ်းပြာပြာ အရောင်တလက်လက် တောက်နေတဲ့ စက်တွေကို ခပ်မြန်မြန် လွှတ်ပြီး ကွင်းပိုင်ကြီးကို စက် တွေနဲ့ ပတ်ထားလိုက်ရောဗျာ။

ကွင်းပိုင်ကြီး လှုပ်ကို မလှုပ်နိုင်တော့တာဗျ။ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ တ အားပူပြီး အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ရတော့တာမျိုး။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား လက်စသတ်တော့ ကွင်းပိုင်က မင်းနှမကို ဖမ်းထားလို့ မင်းလိုက်လာတာပေါ့ ဟုတ်စ၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ယုန်ထောင်တာ ကြောင်ပါမိနေတော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား ဟား"

မဖဲဝါရော ကွင်းပိုင်ကြီးရော ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားပြီ မျိုး။

"ကဲ ဟောဒီပုလင်းထဲကို ကွင်းပိုင် ဝင်စမ်းဟေ့"

ကဝေက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့တန်းပြီး ကွင်းပိုင်ဆီကို အနီရဲရောင်စ က်တွေ ထပ်လွှတ်လိုက်တာ ကွင်းပိုင်ကြီး အရွယ် တဖြည်းဖြည်း သေး သွားလိုက်တာ ကဝေ မြေကြီးပေါ်မှာ ထောင်ပြီး ချထားတဲ့ ပုလင်းထက်

တောင် သေးသွားတာမျိုး။ နောက်ဆုံးတော့ စိမ်းပြာရောင်စက်တွေနဲ့ တု
ပ်နှောင်ထားတဲ့ ကွင်းပိုင်ကြီးဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်သန်းလောက် အရွယ်က
လေး ဖြစ်သွားရောဗျာ။

ကဝေက ကွင်းပိုင်သေးသေးလေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ပြီး ပုလင်း
ထဲကို ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ပုလင်းကို ဝက်အူရစ်အဖုံးနဲ့ ဖုံးလိုက်
ရောမျိုး။

သူ့လွယ်အိတ်ထဲက နောက်ထပ် ပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်ပြီး မဲဝါကို
လည်း အနီရောင်စက်နဲ့ လွှတ်ပြီး သေးသေးလေး လုပ်လိုက်တယ်။ ကျူ
ပ် ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ မဲဝါလည်း ကျုပ် လက်သန်း အရွယ်လောက်ပဲ
ရှိတော့တာမျိုး။

ကဝေက မဲဝါကိုလည်း ကောက်ယူပြီး ငှက်ပျောဖူး ပုလင်းထဲကို
ထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝက်အူရစ်အဖုံးကို ဖုံးလိုက်တယ်။ မဲဝါ
ရော သူ့အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကြီးရော ပုလင်းတွေထဲ ရောက်ကုန်ပြီမျိုး။

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါက အစတုန်းက မဲဝါ ကို ဖမ်းထားပြီး
သင်္ချိုင်းတွေထဲမှာ ရှိတဲ့ သိုက်တွေကို တူးဖို့ ကြံတာ၊ ခုတော့ ကွင်းပိုင်ပါ
ရလိုက်ပြီဆိုတော့ သင်္ချိုင်းထဲက ပစ္စည်းတွေတင် မကဘူး၊ ကွင်းတွေထဲ
က ပစ္စည်းတွေကိုပါ ရတော့မှာ ပေါ့ကွာ၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါ
တော့ သူဌေးကြီး ဖြစ်ပြီဟေ့"

ကျုပ်လည်း မတ်တတ်တောင် ထမရပ်ရဲဘူးဗျ။ ဘိစပ်ချုံကြီးနောက်
မှာ ကွယ်ပြီး ငြိမ်နေရတယ်။ ကျုပ်တွေ့တယ်၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီ
အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီသိုက်ဆရာဟာ ကွင်းပိုင်နဲ့ မဲဝါကို တကယ်
ဖမ်းသွားတော့မှာ ဗျ။ ပြီးရင် တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားတော့မှာ သေချာတ
ယ်။

ကျုပ် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက အင်းတစ်ချပ် ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါ ကျုပ်ကို ဘိုးလူပေ ပေးခဲ့တဲ့ အင်းဗျ။ ‘ကဝေစက်ဖြတ်အင်း’တဲ့ ။

ဘိုးလူပေ စီရင်တဲ့ အင်းပဲဗျာ၊ ဘယ်မှာ အစွမ်းမထက်ဘဲ ရှိမှာ တုံး။ ဘိုးလူပေအကြောင်းကို ‘မဖဲဝါမွေးတဲ့ သား’စာအုပ် ထဲက ‘ကဝေသွေး’ဝတ္ထုမှာ ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် အင်းကို လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အင်းဟိန်း ဂါထာ ရွတ်လိုက်တယ်။ ဘိုးလူပေရဲ့ အင်းက ကျုပ်လက်ထဲမှာ ခုန်နေတယ်ဗျ။

ကျုပ် သိတာပေါ့။ ဒါ အင်း အသက်ဝင်တာဗျ။ အင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဘိစပ်ချုံ့ရှေ့ကို ကျုပ် ထွက်လိုက်တယ်။

သိုက်ဆရာ ကဝေက ကျုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သွားတယ်။

"ဟေ့ကောင်လေး မင်းက ဘယ်သူတုံး၊ အချိန်မတော်ကြီးမှာ ဘယ်ကနေ ဘယ်ကို သွားမှာ တုံး"

"ကျုပ်နာမည် တာတေတဲ့ ၊ ကျုပ်က ထနောင်းကုန်းမှာ နေတာ"

"ဪ... ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အေးပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့လို ကာလသားတွေက ဒီအချိန် ရည်းစားနဲ့ တစ်ဝချိန်းတွေ့ပြီး ရွာပြန်ကြမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား ကောင်လေး၊ မင်း ငါ့ကို ဟောဒီသေတ္တာ တွေ လှည်းနဲ့ တင်ပြီး လိုက်ပို့မလား၊ မင်းကို ငါ တစ်သက်စာ စားဖို့ ပေးမယ်"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား သိုက်ဆရာကြီး ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ ကျုပ်က ပစ္စည်းလိုချင်လို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ဟောဒီလေး ပေးချင်လို့ လာတာ၊ ရော"

ကျုပ်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ‘ကဝေစက်ဖြတ်အင်း’နဲ့ ပစ်လိုက်တ

ယ်။

"ဝုန်း"

မီးတွေ ထတောက်သွားတာဗျ။ ဘိုးလူပေက ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်။
ကဝေရဲ့ စက်က ပြင်းလေ မီးတောက်တွေ ကြီးထွား လေပဲတဲ့ ။

ဒါ ဆိုရင်တော့ ဒီကဝေရဲ့ စက်ဟာ တော်တော်ပြင်းလို့ ပဲ ဖြစ်မှာ ပဲ။
ထတောက်တဲ့ မီးတောက်ကြီးတွေက နည်းတာကြီးတွေ မှ
မဟုတ်တာဗျ။

ကဝေ အငိုက်မိသွားတာဗျ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေဗျ။ စက်
တွေအားလုံး ပျောက်သွားပြီ။ ကြယ်ရောင်ပဲ ရှိတော့တာဗျ။

"ခွေးသားလေး၊ မင်းက မလောက်လေး မလောက်စားနဲ့ ဘာကောင်
တုံး မင်းက"

ကျုပ်က တန်၏ မတန်၏ နားမလည်ဘူးလေဗျ။ ဆရာကြီး ဦးမင်း
အောင် ပေးခဲ့တဲ့ ကဝေစက်ဖြတ်အင်းကို အဆင်သင့် ထပ်ကိုင်ထားတာ
ဗျ။

"ခွမ်း၊ ခွမ်း"

ဟာ စက်တွေ ပျောက်သွားတော့ ကွင်းပိုင်နဲ့ မဖဲဝါ သူတို့ ကို ဖမ်း
ထားတဲ့ ပုလင်းတွေကို ခွဲထွက် လာပြီဗျို့။

ကဝေ လန့်သွားပြီဗျို့။ ချက်ချင်း စက်တွေ ထပ်ထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
စက်တွေက သူ့ကိုယ်မှာ ပဲ လင်းနေတော့တယ် ဗျို့။ ရှေ့ကို နည်းနည်း
လေးမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။

"ဝီး"

ခုန်ပြီ။ ဆံပင်ဖားလျားကြီးနဲ့ မဖဲဝါကြီး လေထဲကို
ခုန်တက်သွားပြီဗျို့။ ဟော အောက်ကို ပြန်ကျ လာပြီ။

"ဘုန်း"

ကဝေရဲ့ ကျောပေါ်ကို မဖဲဝါရဲ့ လက်ဝါးကြီး ကျသွားပြီ။
ကဝေကျောကြီး ကော့တက်သွားပြီဗျို့။ ဒါပေမဲ့ လဲကျမသွားဘူးဗျ။ သူ့ပ
ညာအဆင့်က နည်းနည်းနောနောတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။

"ဘုန်း"

ထပ်ရိုက်ပြီ။ မဖဲဝါက နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်တယ်။ ဟော
ကျောကြီး ကော့တက်သွားပြန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ လဲကျမသွားဘူးဗျ။ မဖဲဝါနော
က်ကို ခုန်ဆုတ်သွားပြီ။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩလိုက်တာဗျာ။ မဖဲဝါရဲ့ လက်ဝါး
စာမိလို့ ကတော့ ဘယ်သူမှ အသက်မရှင်နိုင် ဘူးလေဗျာ။

ခုတော့ မဖဲဝါ လက်လျှော့သွားပြီဗျ။ ဒါမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေး
တယ်။ မဖဲဝါက သူ့အစ်ကို ကွင်းပိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်တယ်။ ကွ
င်းပိုင်ကြီးကလည်း မဖဲဝါကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတ
ယ်။

ဟာ... ပြေး လာပြီ။ ကွင်းပိုင်ကြီး ပြေး လာပြီဗျို့။ ထန်းပင်လုံးလော
က်ရှိတဲ့ ခြေသလုံးကြီးနဲ့ ၊ စကောလောက်ရှိတဲ့ ခြေဖဝါးကြီးတွေနဲ့ ပြေး
လာတာဗျ။ လက်မောင်းအိုးကြီးတွေက ထန်းပင်
အရင်းပိုင်းလောက်ကြီးကို ရိုတာဗျ။

ဟာ... ကဝေကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီဗျို့။ ဘာစက်မှ ထုတ်လို့ ထွက်မလာ
တော့တဲ့ ကဝေကို သူ့လက်ကြီးနဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်တာဗျာ။

ကဝေကို ခြေထောက်ကတစ်ဖက်၊ ခေါင်းကတစ်ဖက် ကိုင်ပြီး စွေခ

နဲ မယူသွားပြီဗျို့။ ဟော...ဟော ကွင်းပိုင်ကြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ ပါးစပ်ကြီး ဖြထားလိုက်တာ အစွယ်ကြီးတွေမှ ဖွေးနေတာဗျို့။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းစား မှန်း အစွယ်ကြီးတွေ တွေ့တာနဲ့ သိနိုင်တယ်ဗျို့။

ဟာ...ကိုက်ပြီ။ လည်ပင်းကို ကိုက်ပြီ၊ ဟာ ကဝေကြီးရဲ့ လည်ပင်းက သွေးတွေ ဖြာခနဲ ပန်းကျ လာပြီဗျို့။

"အား... အား... အား"

ကဝေအော်သံကြီးက အကျယ်ကြီးပါဗျာ။ မချိမဆံ့ ဝေဒနာ ခံစားပြီး အော်တဲ့ ရင်ခေါင်းသံကြီးဗျ။

"အား၊ အား၊ အား၊ အား၊ ဝေါ"

ဟာ သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ကျီးကန်းတွေ တောင် လန့်ပြီး ပြိုကုန်ကြပြီဗျို့။

ကဝေက ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ လက်ထဲမှာ တင် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်နဲ့ ငြိမ်ကျ သွားပြီဗျ။ ကွင်းပိုင်ကြီးက ကဝေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို စုပ်ယူပြီး က ဝေရဲ့ ကိုယ်ကြီးကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက် တယ်။

"ဘုန်း"

အသက်မရှိတော့တဲ့ ကဝေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြေပေါ်ကို ကျ လာပြီး နှစ်ပတ်လောက် လိမ့်သွားတယ်။

"ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း၊ ဟင်း"

ကွင်းပိုင်ကြီးက သွားကြီးတွေစိပြီး အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်တယ်။

"တာတေ"

မဲဝါက ကျပ်နာမည်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

"ဟီး"

ကျပ်တို့ ရွာဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

"ဟုတ်တယ်၊ ထနောင်းကုန်းက"

ကျပ်ဖြင့် ကွင်းပိုင်ကြီး ကျပ်ကို ကြည့်နေတာ ကြောက်လိုက်တာများ
။ ကြက်သီးတွေဆိုတာ တဖျန်းဖျန်း ထလို ဗျ။

ကွင်းပိုင်ကြီးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျပ်လည်း ပေနစ်
ဆယ်လောက်မြင့်တဲ့ ကွင်းပိုင်ကြီးရဲ့ ကျောကုန်းကို ငေးကြည့်ရင်း ကြ
က်သီးတွေ ထနေတော့တာပေါ့ဗျ။

ကျပ် မဲဝါကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မြို့စားရဲ့ သိုက်ကို ပြန်ပြီး
ဖျောက်နေတယ်ဗျ။

မဲဝါက လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကိုဆန့်ပြီး သိုက်ကို မန်းမှုတ်နေတာဗျ
။

ဟော မြို့စားရဲ့ သိုက်ကြီး ပျောက်သွားပြီဗျို့။ နဂိုအတိုင်း
ဂူဟောင်းကြီး ပြန်ပေါ်နေပြီဗျ။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အီ၊ အီ၊ အီ၊ ဂူး၊ ဂူး"

ဟာ..ဒါ မဲဝါရဲ့ ခွေးကြီးနက်ကျော် အသံဗျ။ နက်ကျော်လည်း သူ့သ
ခင်မကြီး ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေပုံရတယ်ဗျ။

ဟော...ရောက် လာပြီ။ နက်ကျော်ကြီး ရောက် လာပြီ။
နက်ကျော်ကြီးက နွားပေါက် တစ်ကောင်လောက် ရှိတာဗျ။

နက်ကျော်က သူ့သခင်မကြီးကို တစ်လှည့် ကျပ်ကို တစ်လှည့် ကြည့်

နေတယ်။

ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားပြီ။

မဖဲဝါ မီးလောင်ကုန်းသီချိုင်းကနေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားပြီ။ ဂူတွေ အပေါ်ကနေ ရွေ့သွားတာဗျ။

"ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ ဂူး၊ အီ၊ အီ၊ အီ"

ခွေးနက်ကြီး နက်ကျော်လည်း နောက်ကနေ ပါသွားလေရဲ့ ဗျာ။

ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူးဗျ။ ဆရာတောင့်ကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရတာပဲ။ နောက်တစ်နေ့ ကျုပ် အိပ်ရာကနီး တော့ ဆယ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီ။

ကျောက်ခဲက ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ပြီး ကျုပ်ကို စောင့်နေတယ်။

"ကျောက်ခဲရေ... ဧရာမခြေရာကြီးကိစ္စတော့ ပြီးသွားပြီဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ မီးလောင်ကုန်းသားတွေတော့ သူတို့ သီချိုင်းထဲမှာ လည်ပင်းအပေါက်ကြီးနဲ့ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့လို့ အလုပ် ရှုပ်သွားမှာ သေချာတယ်ဟေ့"

ကျုပ်ပြောတာတွေကို ဘာမှ နားမလည်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ကျောက်ခဲက ကျုပ် ကို ကြည့်နေရောဗျာ။

